

Čís. 7525.

Není předepsáno, by soudní usnesení bylo nadepsáno jako usnesení a by v jeho obsahu bylo uvedeno, že se soud usnesl, aniž záleží na tom, že soud spojil dvě usnesení v jednom vyřízení a že v usnesení nebylo odůvodnění odděleno od výroku.

Ustanovení hodnoty sporu odvolacím soudem jest neodporovatelným (§ 500, třetí odstavec, c. ř. s.) nejen tehdy, stalo-li se v rozsudku, nýbrž i tehdy, stalo-li se dodatečně usnesením.

Pro nepřipustnost dovolání z důvodu § 502, třetí odstavec, c. ř. s. jest lhotežno, že usnesení odvolacího soudu, jímž byla dodatečně stanovena hodnota sporu, bylo dovolateli doručeno až po podání dovolání.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, R II 370/27.)

Rozsudkem ze dne 19. září 1927 potvrdil odvolací soud rozsudek prvního soudu, jímž bylo vyhověno žalobě o vyklizení bytu. Usnesením ze dne 4. října 1927 stanovil odvolací soud hodnotu sporu na 2.000 Kč. Usnesením ze dne 17. října 1927 odmítl odvolací soud rekurs žalovaného do usnesení ze dne 4. října 1927 a dovolání jeho, jakož i dovolací sdělení žalobcovo do rozsudku ze dne 19. září 1927 jako nepřipustné ve smyslu § 500 třetí odstavec a 507 c. ř., jelikož předmět sporu oceněn byl odvolacím soudem na 2.000 Kč, což bylo při ústním odvolacím jednání stranám prohlášeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu žalovaného.

D ů v o d y:

Liché jsou především výtky, jež rekurs činí napadenému usnesení po stránce formální, neboť není nikde předepsáno, že soudní usnesení musí býti nadepsáno jako usnesení, nebo že v jeho obsahu musí býti uvedeno, že se soud usnesl, ale také není nikde zakázáno, by soud nespojil dvoje usnesení v jednom vyřízení, jak se stalo v tomto případě. Další výtka, že napadené usnesení není nijak odůvodněno, jest v rozporu se spisy, neboť z napadeného usnesení jest patrné, že odůvodněno jest, a nezáleží na tom, že k usnesení nebylo připojeno odůvodnění odděleně od výroku. Ale rekurs ani věcně není opodstatněn. Podle poslední věty § 500 třetí odstavec c. ř. s. určení hodnoty předmětu sporu v odvolací stolici nemůže býti bráno v odpor opravným prostředkem. Výrok ten má význam pro přípustnost dovolání (§ 502 třetí odstavec c. ř. s.) a již z toho plyne, že, nebyla-li hodnota předmětu sporu uvedena ve vyhotovení rozsudku, jak se podle první věty § 500 třetí odstavec c. ř. s. ovšem státi má, ale nemusí, jak ostatně sám rekurent na jednom místě svého rekursu zdůrazňuje, nutno toto nedopatření dodatečně napravit po případě zvláštním usnesením. Na podstatě výroku to arci nic nemění a zejména nelze dovozovati ani z doslovu zákona, ani z jeho smyslu a účelu, že se ustanovení poslední věty § 500 třetí odstavec c. ř. s., jež

zní zcela povšechně vztahuje jen na případy, kde hodnota předmětu sporu byla uvedena ve vyhotovení rozsudku. Odmítl tudíž soud druhé stolice právem rekurs žalovaného do svého usnesení ze dne 4. října 1927, jímž hodnotu předmětu sporu, o němž rozhodl, podle § 500 třetí odstavce c. ř. s., stanovil na 2.000 Kč. Ale odvolací soud odmítl právem též dovolání žalovaného z rozsudku ze dne 19. září 1927, jelikož podle § 502 odstavec třetí c. ř. s. proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu není dovolání, když sporný předmět, o němž odvolací soud rozhodl, na penězích nebo na peněžité hodnotě nepřevyšuje 2.000 Kč. Jak bylo by jednati stranám v případě, když odvolací soud vyřídí odvolání bez ústního jednání anebo když strany jsou přítomny bez právních zástupců a hodnota předmětu sporu nebyla uvedena ve vyhotovení rozsudku, netřeba řešiti, jelikož v tomto případě odvolací soud jednal ústně a strany při tomto ústním jednání byly zastoupeny advokáty. Rekurent nemůže těžiti ani z toho, že mu usnesení, jímž dodatečně hodnota předmětu sporu byla ustanovena na 2.000 Kč, bylo doručeno po podání dovolání, to tím méně, když, jak ze spisů patrno, po prohlášení odvolacího rozsudku bylo prohlášeno i usnesení, že se předmět sporu oceňuje na 2.000 Kč, neboť žalovaný za tohoto stavu věci neměl podávati dovolání, nýbrž měl, když vyhotovení rozsudku jemu doručené onoho výroku neobsahovalo, podle § 419 c. ř. s. žádati za opravu rozsudku, pakli mu na tom záleželo. Pokud se rekurent konečně na doličení správnosti svého stanoviska dovolává celé řady rozhodnutí Nejvyššího soudu, uveřejněných v jeho sbírce, a na jiném místě obzvlášť rozhodnutí uveřejněných ve sb. n. s. pod číslem 4707 a 5025, stačí uvést, že se žádné z těchto rozhodnutí neobírá otázkou, o niž tu jde, a že Nejvyšší soud nikdy nevyslovil názor, že ustanovení hodnoty předmětu sporu jest neodporovatelné jen v případě, když bylo uvedeno ve vyhotovení rozsudku odvolacího soudu.

Čís. 7526.

Společnost s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Obsahuje-li firma společnosti s r. o. jméno společníka (společníků), musí toto jméno (firma) býti pojato c e l ý m protokolovaným zněním s dodatkem »společnost s ručením obmezeným«.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1927, R I 761/27.)

Opověď firmy »A. Porr« společnost s r. o. vrátil rejstříkový soud k opravě a doplnění mimo jiné proto, že pro zvolený text firmy nelze použiti také jména »A. Porr«, poněvadž jméno to nevztahuje se na společníka osobu fysickou, nýbrž na společníka osobu právnickou, totiž na společnost ve Vídni sídlící s firmou »A. Porr, Betonbau-Unternehmung, Gesellschaft m. b. H.«, kdežto podle § 5 zák. čís. 58/1906 ř. zák. ve spojení s čl. 15 a 17 obch. zák. lze do znění firmy pojati jen jména společníků osob fysických. Krom toho jest zvolené znění firmy